

ΦΙΛΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτων ἀπέμνηστος χρόνον
την κλειστήν αἰκοῦμεν τὴν τῶν Παρθενῶνων.

Πρώτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ εἰκοστή,
δράσις Βουλευτηρίου θαυμαστή.

Φασουλιῆς καὶ Μελικαέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Κάνε τόπο νὰ περάσῃ.
Π.— Ποιός;
Φ.— Ἐκεῖνος τοῦ θανάθ.
Π.— Ποιός, μορσί;
Φ.— Δὲν νοῦθεῖς, τέρας;
Π.— Ὁ Τιτάειος ἐκεῖνος,
ὁ Τιτάειος ἐκεῖνος,
ὁ Τιτάειος ἐκεῖνος,
καθαγὸς ἀργοῦ κηφήνος.

Π.— Ἄν' μορῶ νὰ καταλάβω.
Φ.— Εἰκόλα δὲν πέρνεις κἀθῶ.
Π.— Ὁ Προϊπολογισμὸς
ἤλθε' στὴ Βουλή, βρε' τέρας,
καὶ κολὸς παροξυσμὸς
ἐρεθίζει τοὺς πατέρας.

Κάνε τόπο, βρε' ζαγάρι,
καὶ θὰ δόσῃ καὶ θὰ πάσῃ.
Νάτος νάτος, ὁ σιασμένος,
ἡ χαρά μας, ἡ τροφή,
νάτος νάτος φουσκωμένος
μὲ τοσαῦτα συναφή.

Τούτος σήμερα δὲν εἶναι σάν τοὺς ἄλλους τοὺς κοινοῖς,
τούτος φαίνεται καινούριος, ὄλο σπλιτό καὶ ὄλο νοῖς.

Τούτος εἶναι σπάνιος
καὶ ἀληθὸς Τιτάειος.

Τούτος ἔργον γνώσεως,
δράσις, κινήσεως,
ἔργον ἀνορθώσεως
καὶ μεταρρυθμίσεως.

Μήτε ψεῖδος, μήτε κλειθὴ
σάν καὶ πρῶτα μᾶς γελᾷ,
εἶναι πρᾶγμα ποὺ σαλεύει
καὶ γανώνει τὰ μωαλά.

Ἔτος χλιχὴ καὶ ἐννεχὴ καὶ ἐννεκακόσα,
νέα κλάσις' στὰ νέφη πετάσασ.

Ἐνενηντα καὶ χλιχὴ καὶ ὄκτω
καὶ ὄλο χάσκουν μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Τώρα σφαλῆς τὰ μάτια σου καὶ κλάεις περισοῦματα,
τώρα σφαλῆς τὰ μάτια σου καὶ γίνονται στρατεύματα,
τώρα σφαλῆς τὰ μάτια σου καὶ μουμουκουνίζουν στόλοιοι,
τώρα σφαλῆς τὰ μάτια σου καὶ βλέπεις περιβόλιοι.

Τώρα καθόλου δὲν γελᾷς,
τώρα τὰ μάτια σου σφαλῆς
καὶ ξεφυτρῶνουν δάση.

Καὶ τρέχει κλήθος περισσὸν
εἰς τὰς σπάδας τῶν δασῶν
ἀνέτως νὰ ρεμβάσῃ.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλῆς καὶ βλέπεις διόκωνα
ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἐβλεπες σὲ χρόνια περασμένα,
πῆς καὶ μὲ σιδηροὸδρομο ἤγλα' στὸν Ὑμητό,
καὶ' στὸν Ἀναβαθτό.

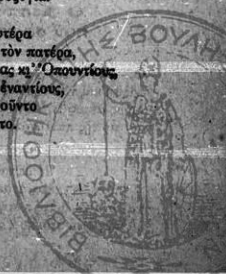
Ὅπου καὶ ἄν πῆς, ἡ ὄκου σταθῆς
μέσα σὲ κήπους θὰ βρεθῆς
καθὼς τῆς Βαβυλωνός.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλῆς
καὶ στέφει τόσας κεφαλῆς
χλωρὸς κοτίνου κλάσας.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλῆς καὶ βλέπεις τὴν Ἑλλάδα
καθὼς τοῦ κάλυ Κολωνοῦ τὴν ἄσκιον φυλλάδα,
ἀνήμιον, ἀνήμημον καὶ θέρος καὶ χαιμῶνα,
καὶ χαιρέσαι νὰ περπατῆς στὸ κρᾶτος τὸν λεμῶνα.

Κι' ὑπὸ ταῖς βάσσις ταῖς χλωραῖς ὡς ἀθῶν τις λίγεια
ἕνας Λοκρὸς θαυμαστος,
τοπικὴν Ἀθανάσιος,
μυθῶρεται νυχθημερῶν τοῦ κράτους Ἰσοθῆγια.

Ἡ δὲ φωνὴ τοῦ μέλιτος ἐκρέει γλυκύτερα
καὶ μερικῶν ὁ δαβόλος τοὺς πέτρι τοὺς πατέρα,
καὶ καταπλήσσει τοὺς Λοκρῶς, Ὀχόλας καὶ Ὀπουκνίους
βυθίζει, Περινάετο μου, ἡ ὄλους τοὺς ἐναντίους,
καὶ πᾶν καὶ αὐτοὶ' στὸ φούντο
χωρὶς νὰ χιάσουν ποῦντο.

Βλέπεις τὴν Ἀγαθαίνοι
σπαρταριστὴ μπουστά σου,
κ' ἀκούς τὴν Ἀναγέννησι
νὰ σοῦ φωνάζουσαν.

Κτυπᾷς ἐδῶ καὶ βγαίνουνε πολύτιμα παλλάδια,
κτυπᾷς ἐκεῖ καὶ βγαίνουνε λαμποκοπούντα ῥάδια.

Κτυπᾷς καὶ πέτρας, μακαρά,
κ' ἄμειος ἀφθονα νερά,
καὶ γὰρ ἀναβλίζουσι,
καὶ κόσμο καταλίζουσι.

Μέγας τῆς ψυχῆς βρασμός...
ὁ Προβιολογισμός,
Περουλέτο μου, περὺ,
κ' ὅλοι κράζουσι: Ὡσανά!

Νάτος νάτος!.. τί κοντάια,
τί λαγοί μὲ πετραχίλια
μὰς ἀνάβουσι τὰ καντάια.

Θέλεις οικονομίας;... τῆς βολικίας, τ'αφλατάνο,
καὶ μὲ τὸ παρακίνο.

Περίσσευμα γυρεύεις μὲ βέβαια λεφτά;
δὲν λείπουνε κ' αὐτά.

Ἐλλείμματα γυρεύεις;.. κ' αὐτῶν, ξερό κεφάλι,
περίσσεια μεγάλη.

Θέλεις φορολογίας νὰ βρῆς τρομακτικῆς;
κόττα τῆς ἄλλης θύλας καὶ τῆς ἐκρηκτικῆς.

Κ' ὅπταν τὰς ἐκρηκτικῆς φορολογίου, σακίτη,
σημαίνει πὸς φορολογοῦν ὅλη τὴν Ρωμησοῦνη,
γιατ' καθὼς γνωρίζομεν, αὐτὸ τὸ δόλιο κράτος,
ὅπου μὲ στόμα κερκὴς ὁ, τὸ τοῦ ποῦν τὸ χίβει,
ἐκρηγνυται καὶ φλέγεται σιγχαῖς αὐτοματίας
καὶ πυρπολεῖται μόνο του καὶ σὰν τὴν ἰοκ' ἀνάβει.

Θέλεις καὶ γράμματα σοστά κ' ἄληθινή Παιδεία;
δρα καὶ Καρβυδία.

Ἐξ μεγάλων θύσεων πᾶνε χαμῆν' οἱ κόποι
καὶ πάει τὸν ἄερα του ν' ἀλλεῖξη σ' τὴν Ἐδρῶπη.

Θέλεις νὰ δῆς πὸς γίνεται μεγάλη πολιτεία;
σὲ καφενέδες πηγαινε ν' ἀκούσης τόσας κρίσεις...
θίλεις ἀναγεννήσεως νὰ δῆς ἱερατεῖς;
κίτταξε τὸν Ἀμβρόσιον ἐκεῖνον τῆς Λαρίσης.

Π. — Ἀλήθεια, βρε, τί γίνεται μὲ τοῦτον τὸν Δεσπότη;
Φ. — Πολὺ βαρὺ μυστήριον καὶ τοῦτο, κατ' αὐτῆ.

Ὁ Δεσπότης τῆς Λαρίσης, ποῦ σὲ κάνει ν' ἀπορῆσης.

Φ. — Ἡ Σύνοδος παρακαλεῖ τὸν σεβαστὸν πατέρα
νλλῆ καὶ ν' ἀπολογηθῆ κρεπόντης ἐδῶ πέρα,
δμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον δὲν τὴν ἀπαγορεύει
καὶ μὲ τῆς πανταχούσης του καλὰ τὴν οὐφρίζει.

Ἡ Σύνοδος τὸν παρακαλεῖ,
Ἐλα, Δεσπότη, τοῦ μιλεῖ,
καὶ στάσου μ' ἐμὸς σ' τὴν Σύνοδο καὶ πὸς ὀρθὰ κοφτὰ
τὸ πὸς χειροτόνησης καπλάδες μὲ λεφτά.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τ' ἀπῆς
δίχως κανένα νὰ ἴτραψῆς,
δμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον πατόκοφρα τὴν λούζει,
καὶ βρόμεται καὶ σκουρῆι,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον τῆς φιλῆι δυνατά,
κ' ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος δὲν κάνει χωράτα.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τ' ἀπῆς
δίχως κανένα νὰ ἴτραψῆς,
μὰ τοῦτος ὁ σεβασμὸς μὲ κάθε πανταχούσα του
μασιζεῖ, κερρανοβολεῖ, καὶ μὰς γεννὰ τὸν τρόμο,
καὶ γράφοντας τὴν Σύνοδο σ' τὴν σεβαστῆ πατούσα του
κάνει δικη του Σύνοδο, κάνει ὀμιό του νόμο.

Συνοδὸς δὲν ἀνέχεται,
ἀνακριτὸς δὲν δέχεται,
αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται,
τοὺς ἄλλους ἀνακρίνει,
κ' ἐλεύθερος λαμπρύνεται
κ' ἐλεύθερος λαμπρύνει.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τ' ἀπῆς... δὲν χαμπαρίζε ὀμιόλου,
κ' ἐγκανιάζει Σύλλογον Πολιτικῶν τοῦ Βόλου.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τ' ἀπῆς κ' αὐτὸς πανηγυρίζε,
λαὸς ἐθνοσουλᾶται, στρατὸς τὸν τριγυρίζε,
κ' εὐάν, Ἀμβρόσιος, τοῦ λέν, ἐτ' ἐφάρδουσι κ' εὐαχίσου,
καὶ δὸς μας τὴν εὐχὴ σου.

Ἡ Σύνοδος τὸν παρακαλεῖ, μὰ βλέπει τὸν Ἀμβρόσιον
σὲ κλοσῆον συμπόσιον
ζωφῆς, ἀναγεννήσεως,
πνευματικῆς κηνήσεως.

Ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος
τὴν ἀμβροσίαν κάνει,
καὶ τὸν δαῖαν δαῖος
λογαριασμὸ δὲν δίνει.

Ἡ Σύνοδος τὸν παρακαλεῖ, κ' ἐκαίτοι φαγακότι,
κ' ἐπαναστάτης γίνεται τὸ εἶδος τοῦ Δεσπότη,
κ' ὑπερὸ τῶν τόσων ἄθλων του μαχόμενος ἀτρυτᾷς
ἀποκαλιπτε φοβερὰ καὶ τὸ σχοῖνι τετόναι,
κ' ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ ὁ τρίτος
ἀπὸ τῆς γλώσσης τῆς σεπτῆς τοὺς μύθους δὲν γλυτώνει.

Ἡ Σύνοδος τὸν παρακαλεῖ, καὶ ἡ δουλεῖα τῆς τρέχει,
ἀλλὰ γὰ τὸν Ἀμβρόσιον θαρρὸ πὸς πέρα βρέχει.

Ἡ Σύνοδος τὸν παρακαλεῖ
κ' ὁ σεβαστὸς τὴν ἀπαλεῖ
κ' ὅλο τὴν κατηγορία του ἕψηλά ψηλὰ σπῶναι,
κ' ἂν τοῦ παραφορτᾶνεσι μὰ σὲ εὐλοφορτᾶνεσι.

Δεσπότη, πᾶς τὸ κακό,
μπαλῆδες μὲ μὰς σφόνιες,
Δεσπότη, τὸ χροῦσιμὰ
πολὺ ψηλὰ τὸ πέρονει.

Στὴν Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν ἔλα μὲ παρησίαι,
ἔλα καὶ πὸς τῆς τὸ καί τὰ,
ἐκεῖνος ὀμιος δυνατὰ
ἐκάς, φωνάζει, βέβηλοι, καὶ βλέπει προδοσία.

**Τὸν κουβαλεῖ
μὲς στὴ Βουλῆ.**

Τὴν ἀμβροσίαν χαίτην τοῦ θεμοσιδῆ πνάσαι,
κ' ἄλυπτα παντοῦ βαρεῖ,
κ' ἡ Σύνοδος δὲν εἰμπορεῖ
πῶς νὰ τὸν κατευνάσῃ.

Ἔλα Δεσπότη, νὰ τὰ πῆς,
πλὴν ἔξω τῆς Ἐπισκοπῆς
διώκει τοὺς βεβήλους.

Κ' ἀποκαλέσει μυστικά,
βλέπει καλὰ καὶ Ρωσσοῦ
καὶ ξενικούς δαστύλους.

Μὴ μᾶς τρομάξῃς Δεσποτά, μὲ λόγια καὶ μὲ γράμματα,
καὶ μὲ δακτύλων ξενικῶν καὶ καλακαρῶν ὄφθαμα.

Κ' ἂν ἄλλοτε κατὰ σπιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων
ἐξετρατεύσῃμεν θράσος,
μὰ καὶσε τώρα νὰ νοσῆς
τὴν νόσον τὴν ἀνάτων τῶν ξενικῶν δακτύλων.

Μέσα σὲ φίλους ἡμετέρους
ἐξοικιστοὺς δακτύλους μὴν κυττῆς,
εἶα' στὰ σύγκαλά σου.

Κι' εὐλόγησι μὰς δοῖε
πάτερ ἡμῶν Ἀμβρόσιε,
μ' ὅλα τὰ δακτύλα σου.

Ποῖος Δεσπότης τρομαρόσι...
ἔπερα' ἔκτισος ὁ καιρός,
δοπὺ' στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς ἔδεναν τὰ λουμάκια,
καὶ στασιάζουν σήμερα
βρυχώμενα κ' ἀνήμερα
κ' ἂντὰ τὰ φαρδομάκια.

Μὰ φαίνεται, βρε Περικλῆ, μιστήριον σ' ἔμένα
πῶς τοῦτον τὸν Ἀμβρόσιον, πῶς τοῦτον τὸν ποίμενα,
ποῦ τόσα τοῦ καταλαλοῦν
κ' ἔδω' πρὸς δόξαν τὸν καλοῦν,
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν τὸν δέχονται κ' ὀλίται
καὶ σώφρονες πολῖται.

Τί νὰ συμβαίη τάχατε μ' αὐτὸ τὸ νέο κάβω;
Π. — Ἄπ' ὅσα τώρα γίνονται κομποῦσι δὲν σκαμπάζω,
Φ. — Ποῖος νάη διηρο τάχατε;
Π. — Ἐξέρω κ' ἐγὼ τί λένε.
Φ. — Ποτὲ δὲν ἔφερες τίποτα καὶ σ' ἔχατακαμμένα.
Τάχ' ἀληθεύουν δὲσά λέν εἰς τὸν Μητροπολίτη
πῶς στὸν Ἀμβρόσιον ἂν πᾶς
ἀμείσος γίνουσι παπάς,
καὶ ποδογούρους συγγενεῖς πῶς ἔχει μὲς στὸ σπεί;

Π. — Ξέρω κι' ἐγώ, τί νά σοῦ πάλι.

Φ. —

Νά ξεραθῆς, τσιφοῦτη.

Π. — Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, μέσα στήν θρῶσι τούτη
ἐκπαιστιάτης φλογερῶς νά σηκοθῆ κι' ὁ κληρός
καί κάθε θιάκος καί παπάς νά γίνη κι' ἕνας ἥσως,
καί τῆς ἀναγεννήσεως μαχαίρα μαυρομάνικα
νά βλέπης νά προβάλλουε μέσ' ἀπό φαρομάνικα.

Δρό Προῦπολογισμοί, ὄρο μεγάλοι κλονισμοί.

Φ. — Μέγας ἐνθουσιασμοί...
ὁ Προῦπολογισμός
ὁ σωτήριος περῆ
κι' ὅλοι κρέζοντ' Ὁσάνδι

Δρό προῦπολογισμοί μᾶς ἐτάραξαν συγχρότως,
τῆς Ἑλλάδος, Περικλῆ καί τῆς γράας Ἀλβίνος.
Ἐνα φοβερὸν ἀνάνα
βλέπει καί στήν Ἀλβιάνα,
καί παλεύουσι κι' ἔκει πέρα
σὴν γρηθ τὴν Ἐγγλιτέρα.

Εἶπε τῆς Βρεττανίας ὁ Τσῶρτσιλ ἐν σκουθῆ:
ἐκείνος ὁ θανάσης, ποῦναι παπὰ παιδί, ἔπει
χαράζει νέους δρόμους, κάνει γενναία βήματα,
κι' ἐγὼ θά κάθωμ ἔτσι μὲ τὰ παλὰ συστήματα;

Εἶπε κι' εὐθὺς ἐσάκρωσε Προῦπολογισμοί,
ποῦ σ' τοὺς Μυλόρδους ἔφερε ψυχῆς ἀναβαράσιμ,
καί πᾶσθησαν ἢ δὲ Βουλαῖς,
ἢ Κάτω μὲ τὴν Ἄνω,
κι' ἀντάρας γίνονται πολλοὶς
κι' ἔκει, καθὼς μανθάνω.

Πόσα καί πόσα δὲν ἀκοῦν οἱ Λόρδ' οἱ φοικαράδες,
κανένας Λόρδος ἔλεος καί χάριν δὲν εὗρισκεί,
τοὺς λένε φατασώηδες, τοὺς λένε κουλαραδες,
ποῦ ἔρῶνε τὸν περιδρομο κι' ἔλο ροφουὲν οὐσίω.

Τοὺς ὀνομάζουσι ἀναιδεις,
ποῦ θέλουσι κόσμου γέλοισιμ,
Τρικοῦλους βαρλοειδεῖς
καί ριφτυτοῦ γὰ ρέτισιμ.

Εἶδες ποτὲ Μυλόρδο, ξυιέντε στραβοσκέλη,
καί τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων εἶδες ποτὲ σου μέλη;
λένε πῶς ἔχουσι στέρνας γεμάτας μὲ στερλίνας
κι' ἀφίρῶνε τοὺς ἄλλους νά ἔρῶνε καθάλινας.

Αὐταῖς λοιπὸν τοὺς Λόρδους φορολογεῖ δεινῶς
ὁ Τσῶρτσιλ ὁ φρανός
καί τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων τὴν καίει καί τὴν τσοῦζει,
γι' αὐτὸ τὸν ἀπορρίπτει καί μαίνεται καί σκούζει.

Κλάψε λοιπὸν καί τούτους
μὲ τοὺς μυθώδεις πλοῦτους.
Κύττα τῆς Λορδούσης ἔκαστο νά μοικυέτο
καί κλάψε κάθε Λόρδο,
ὅπου θά καταντήσῃ νά τρώῃ, Περικλέο,
ξερὸ ψωμί καί σκόρδο.

Ὁ Περικλῆ τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν Ἀσκουὶδ τῶν Βρεττανῶν
προσκύνει καί χαίρεται.

Ἄγγλος μὲ στένος καί μαλά,
ποῦ τοῦ τῆς ἔβρεξε καλὰ
κυρία σουφραῖετα.

Χαιρέτησε τὸν Ἀσκουὶδ, ποῦ μὲ πολὺ γεινάτι
θέλει νά μπῆ στὸν φιφτυτοῦ τὸ λυμασιμένο μάτι.
Κυβέρησις, ποῦ τῶν τρανῶν φερμάει τὸ σκαπιλά,
Κυβέρησις πολιμεικῆ,
φιλελευθέρα, λαϊκῆ,
καί σ' ὅλα ρηεκέλευθος καθὼς τοῦ Κυρηακούλη.

Κι' ἂν σ' τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας παρὰ πᾶσαν μας ἐλπίδα
τούτων τῶν φιλελευθέρων δὲν ἀσπρίσουσι τὴν μερῶα,
κι' ἂν καί πάλιν οἱ Μυλόρδοι μὲ θριάμβου κινισμὸν
ἀπορρίψουσι τοῦ σιρ Τσῶρτσιλ τὸν Προῦπολογισμὸν,
τότε πᾶ ὁ ἀποκορήσις γίνεταν καί τὰς δύο χεῖρας
καί τὸν Βρεττανῶν ὁ Τσῶρτσιλ σάν τὸν Τσῶρτσιλ τῆς Κερ-
[ῶρας]

Δρό Προῦπολογισμοί μᾶς ἐτάραξαν συγχρότως,
τῆς Ἑλλάδος ἠθλαδῆ καί τῆς γράας Ἀλβίνος.
Ἄνδρες δύο θέτουσι νέας τῆς οἰκονομίας βάσεις,
ὁ τῆς Ἀλβίνος Τσῶρτσιλ κι' ὁ δικός μας ὁ θανάσης.

Ἔμνετε καί τοὺς δύο μὲ λύρας ἐκπαχθόρους,
ὕμνετε κι' ἐν ὀργάνοις, ὅπου δὲν ἔχουσι κόρδα...
τῶν Ἀγγλων ὁ θανάσης φορολογεῖ τοὺς Λόρδους,
κι' ὁ Τσῶρτσιλ τῆς Ἑλλάδος φορολογεῖ τὴν Λόρδα.

Δρό Προῦπολογισμοί μᾶς γανῶνουσι τὰ μαλά...
Π. — Λοιπὸν λάβε, Φασουλῆ, δὴδ σγαμπίλια καί καλά.

Εὐάγγελος ὁ Καλλοντζῆς, κάθε θνητοῦ σαρκίου
χειροῦργος θαυματοποιός, πᾶρῶνον εὐφροσύνην,
ἐπῆρε τὸ παρῶσιμον Λαζάρου-Μαυρικίου
ἀν' ὄσων στήν οἰσιμόκλητον εἰρηάσιο Μεσσηνῆν.
Διὸ χειροῦργον προσφιλῆ κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
καί θερμωσφίγγει τὸ δεξιὸν κι' ἀριστερὸν τοῦ χεῖρι.

Καί καρπόσεις ποικιλίας,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Χριστὸς Ἐάμα Πάμταμος, νέος κολλῶν προσῶτων,
ἐσοῦδασε παρ Ἰταλίας ταρτικὴν ὀδόντων,
κι' ἔδω μετ' ἐξεδάσκων λαμπρῶν δοκιμασίαν
εὐδωλῶνος τὴν πατρικὴν ἀνελαβ' ἐργασίαν.